

#1 NEW YORK TIMES
BEST SELLER

ΘΡΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Κυκλοφορεί σε 27 χώρες

ΣΤΕΦΑΝΙ
ΓΚΑΡΜΠΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάραβαλ (Βιβλίο 2) – Θρύλος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Legendary: a Carnival novel**
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Stephanie Garber**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Κυριακή Κάσση**
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ: **Rhys Davies**
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Christopher Stengel**
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Μαρία Αθανασοπούλου, Βάσω Βύρρα**

© **Stephanie Garber**, 2018
© **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.**, Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: **Οκτώβριος 2019**

Έντυπη έκδοση **ISBN 978-618-01-3111-6**
Ηλεκτρονική έκδοση **ISBN 978-618-01-3112-3**

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΤΕΦΑΝΙ
ΓΚΑΡΜΠΕΡ

Μετάφραση: Πινελόπη Τριαδά

*Στον Μάθιου, για τη σαπουνόπετρα
Στην Άλισον, επειδή μου είπε ότι το Ντάσιελ
ήταν το λάθος όνομα
Και στους δυο σας, επειδή είστε εκπληκτικά αδέρφια*

ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΝΑΩΝ

ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΚΥΚΛΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΒΑΛΕΝΤΑ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ενώ σε κάποια δωμάτια στην έπαυλη υπήρχαν τέρατα κρυμμένα κάτω από τα κρεβάτια, η Τέλα θα έπαιρνε όρκο ότι η σουίτα της μητέρας της έκρυβε μαγεία. Λάμπεις ενός σμαραγδένιου φωτός χρωμάτιζαν την ατμόσφαιρα, λες και όποτε έφευγε η μητέρα της έρχονταν να παίξουν νεράιδες. Το δωμάτιο μύριζε λουλούδια που είχαν κοπεί από μυστικούς κήπους και, ακόμα και όταν δε φυσούσε αεράκι, οι διάφανες κουρτίνες φούσκωναν γύρω από το μεγαλοπρεπές κρεβάτι με ουρανό. Από πάνω ένας υπέρλαμπρος πολυέλαιος υποδεχόταν την Τέλα με τους μελωδικούς ήχους γυαλιών που χτυπούσαν το ένα πάνω στο άλλο, διευκολύνοντάς τη να φαντάζεται ότι η σουίτα ήταν μια μαγεμένη πύλη προς έναν άλλο κόσμο.

Τα μικροσκοπικά πόδια της Τέλα δεν έκαναν καθόλου θόρυβο καθώς περπατούσε στις μύτες πάνω στα παχιά ιβουάρα χαλιά για να πάει στη σιφονιέρα της μητέρας της. Γρήγορα, έριξε μια κλεφτή ματιά πάνω από τον ώμο της και μετά άρπαξε την κοσμηματοθήκη της μητέρας της. Λείο και βαρύ στα χέρια της Τέλα, το κουτί ήταν φτιαγμένο από φίλντισι και καλυμμένο με χρυσά περίπλοκα σχέδια· στην Τέλα άρεσε να προσποιείται ότι ήταν και αυτό μαγεμένο, γιατί ακόμα και όταν τα δάχτυλά της ήταν βρόμικα, ευτυχώς δεν άφηναν ποτέ αποτυπώματα.

Η μητέρα της Τέλα δε θύμωνε αν οι κόρες της έπαιζαν με τα φορέματά της ή αν δοκίμαζαν τις ακριβές της παντόφλες,

αλλά τους είχε ζητήσει να μην αγγίζουν αυτή την κοσμηματοθήκη, γεγονός που απλά την έκανε πιο ακαταμάχητη για την Τέλα.

Η Σκάρλετ μπορούσε να περνάει τα απογεύματά της κάνοντας όνειρα για περιπλανώμενους θιάσους σαν το Κάραβαλ, αλλά στην Τέλα άρεσαν οι αληθινές περιπέτειες.

Σήμερα προσποιούνταν ότι μια κακιά βασίλισσα κρατούσε έναν νεαρό πρίγκιπα ξωτικό αιχμάλωτο, και για να τον σώσει έπρεπε να κλέψει το δαχτυλίδι με οπάλι της μητέρας της, το αγαπημένο κόσμημα της Τέλα. Η ολόλευκη πέτρα ήταν ακατέργαστη και τραχιά, σε σχήμα αστεριού, με αιχμηρές μύτες που μερικές φορές τρυπούσαν τα δάχτυλά της. Αλλά όταν η Τέλα σήκωνε το οπάλι προς το φως, η πέτρα άστραφτε, καλύπτοντας το δωμάτιο με φωτεινά κερασένια, χρυσαφένια και βιολετιά χρώματα που θύμιζαν μαγικές κατάρες και νεραϊδόσκηνη.

Δυστυχώς, ο μπρούντζινος κρίκος ήταν πολύ μεγάλος για το δάχτυλο της Τέλα, αν και κάθε φορά που άνοιγε το κουτί το φορούσε σε περίπτωση που είχε μεγαλώσει. Αλλά αυτή τη μέρα, καθώς η Τέλα φορούσε το δαχτυλίδι, πρόσεξε κάτι άλλο.

Ο πολυέλαιος από πάνω της έμεινε ακίνητος λες και είχε ξαφνιαστεί και εκείνος.

Η Τέλα ήξερε κάθε αντικείμενο στην κοσμηματοθήκη της μητέρας της απ' έξω: ένας προσεκτικά διπλωμένος βελούδινος φιόγκος με χρυσαφένιες άκρες, κατακόκκινα σκουλαρίκια, ένα γανιασμένο ασημένιο μπουκάλι που η μητέρα της ισχυριζόταν ότι περιείχε δάκρυα αγγέλων, ένα μενταγιόν από ελεφαντόδοντο που δεν άνοιγε, ένα μαύρο βραχιόλι που έμοιαζε περισσότερο σαν να ανήκε στο χέρι μιας μάγισσας παρά στον κομψό καρπό της μητέρας της.

Το μοναδικό αντικείμενο που η Τέλα δεν άγγιζε ποτέ ήταν το σκούρο γκρι πουγκί που μύριζε μουχλιασμένα φύλλα και νεκροταφείο. *Κρατάει τους καλικάντζαρους μακριά*, της είπε

κάποτε η μητέρα της πειραχτικά. Κρατούσε, επίσης, και την Τέλα μακριά.

Αλλά σήμερα, το άσχημο μικρό πουγκί τρεμούλιαζε, ελκύνοντας την Τέλα προς το μέρος του. Τη μια στιγμή έμοιαζε με ένα δεμάτι από μούχλα και μύριζε σήψη. Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο, στη θέση του βρισκόταν μια λαμπερή τράπουλα, δεμένη με μια λεπτεπίλεπτη σατέν κορδέλα. Μετά, μέσα σε μια στιγμή, έγινε και πάλι το άσχημο πουγκί πριν μεταμορφωθεί ξανά σε τράπουλα.

Εγκαταλείποντας το παιχνίδι της, η Τέλα άρπαξε γρήγορα τη μεταξωτή κορδέλα και σήκωσε την τράπουλα μέσα από το κουτί. Σταμάτησε αμέσως να μεταμορφώνεται.

Οι κάρτες ήταν τόσο μα τόσο όμορφες. Μια τόσο σκούρα απόχρωση του μπλε ώστε ήταν σχεδόν μαύρες, με μικροσκοπικές χρυσαφένιες πιτσιλιές, που λαμπύριζαν στο φως, και στροβιλιζόμενα σκούρα βιολετιά ανάγλυφα που έκαναν την Τέλα να σκεφτεί υγρά λουλούδια, αίμα μαγισσών και *μαγεία*.

Δεν έμοιαζαν καθόλου με τα λεπτά ασπρόμαυρα χαρτιά με τα οποία της είχαν μάθει οι φρουροί του πατέρα της να παίζει. Η Τέλα κάθισε στο χαλί. Ένωσε ένα μυρμήγκιασμα στα επιδέξια δάχτυλά της καθώς έλυσε την κορδέλα και αναποδογύρισε την πρώτη κάρτα της τράπουλας.

Η νεαρή γυναίκα που εικονιζόταν θύμιζε στην Τέλα μια αιχμάλωτη πριγκίπισσα. Το όμορφο λευκό φόρεμά της ήταν σκισμένο, και τα αμυγδαλωτά μάτια της ήταν όμορφα σαν γυάλινα βότσαλα, αλλά τόσο θλιμμένα ώστε την πονούσε να τα κοιτάξει. Πιθανότατα επειδή το κεφάλι της ήταν φυλακισμένο μέσα σε μια στρογγυλή σφαίρα από μαργαριτάρια.

Οι λέξεις *Η Κυρά του Θανάτου* ήταν γραμμένες στο κάτω μέρος της κάρτας.

Η Τέλα αναρίγησε. Δεν της άρεσε αυτό το όνομα και δε συμπαθούσε τα κλουβιά, ακόμα και τα μαργαριταρένια. Ξαφνικά, ένιωσε ότι η μητέρα της δε θα χαιρόταν αν την έπιανε να

κοιτάζει αυτές τις κάρτες, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να αναποδογυρίσει άλλη μία.

Το όνομα στο κάτω μέρος αυτής της κάρτας ήταν *Ο Πρίγκιπας των Καρδιών*.

Απεικόνιζε έναν νεαρό άντρα με ένα πρόσωπο γεμάτο γωνίες, και χείλη κοφτερά σαν μαχαίρι με δυο λεπίδες. Το ένα χέρι κοντά στο μυτερό του πιγούνι έσφιγγε τη λαβή ενός μαχαιριού, και κόκκινα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, στο ίδιο χρώμα με το αίμα που λέκιαζε τη γωνία του στενού του στόματος.

Η Τέλα ζάρωσε καθώς η εικόνα του πρίγκιπα τρεμούλιασε και χάθηκε, με τον ίδιο τρόπο που είχε τρεμουλιάσει νωρίτερα το βρομερό πουγκί.

Έπρεπε να είχε σταματήσει τότε. Αυτές οι κάρτες σίγουρα δεν ήταν παιχνίδι. Ωστόσο, ένα μέρος του εαυτού της ένιωσε ότι ήταν γραφτό να τις βρει. Ήταν πιο αληθινές από την κακιά βασίλισσα ή τον πρίγκιπα ζωτικό της φαντασίας της, και η Τέλα τόλμησε να σκεφτεί ότι ίσως να την οδηγούσαν σε μια πραγματική περιπέτεια.

Η επόμενη κάρτα ήταν πολύ ζεστή πάνω στα δάχτυλά της καθώς η Τέλα την αναποδογύριζε.

Το Άρακλ.

Δεν ήξερε τι σήμαινε το παράξενο όνομα και, σε αντίθεση με τις άλλες κάρτες, αυτή δεν έδειχνε βίαιη. Οι άκρες ήταν καλυμμένες με περίτεχνους στροβίλους από λιωμένο χρυσάφι, και το κέντρο ήταν ασημί σαν καθρέφτης – όχι, *ήταν* καθρέφτης. Το αστραφτερό της κέντρο αντικατόπτριζε τις ξανθές μπουκλες της Τέλα και τα στρογγυλά καστανοπράσινα μάτια της. Αλλά όταν η Τέλα κοίταξε πιο προσεκτικά, η εικόνα ήταν λάθος. Τα ροζ χείλη της Τέλα έτρεμαν, και χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

Η Τέλα δεν έκλαιγε ποτέ. Ούτε καν όταν ο πατέρας της χρησιμοποιούσε σκληρές λέξεις ή όταν ο Φελίπε την αγνοούσε για χάρη της μεγαλύτερης αδελφής της.

«Αναρωτιόμουν αν θα σε βρω εδώ, αγαπούλα μου». Η απαλή μελωδική φωνή της μητέρας της πλημμύρισε το δωμάτιο καθώς γλίστρησε μέσα. «Τι περιπέτειες ζεις σήμερα;»

Καθώς η μητέρα της έσκυψε προς το χαλί όπου καθόταν η Τέλα, τα μαλλιά της έπεσαν γύρω από το έξυπνο πρόσωπό της σε κομψά ποτάμια. Οι μπούκλες της μητέρας της είχαν το ίδιο σκούρο καστανό χρώμα με εκείνες της Σκάρλετ, αλλά η Τέλα μοιραζόταν με τη μητέρα της το ίδιο σταρένιο δέρμα, το οποίο έλαμπε σαν να το είχαν φιλήσει τα αστέρια. Ωστόσο, εκείνη τη στιγμή η Τέλα είδε τη μητέρα της να γίνεται χλωμή σαν φεγγαρόπετρα όταν τα μάτια της καρφώθηκαν στις αναποδογυρισμένες εικόνες της Κυράς του Θανάτου και του Πρίγκιπα των Καρδιών.

«Πού τις βρήκες αυτές;» Η γλυκιά φωνή της μητέρας της δεν είχε αλλάξει, αλλά τα χέρια της άρπαξαν γρήγορα τις κάρτες, δίνοντας στην Τέλα την εντύπωση ότι είχε κάνει κάτι πολύ κακό. Και παρόλο που η Τέλα έκανε συχνά πράγματα που δεν έπρεπε να κάνει, συνήθως η μητέρα της δεν είχε πρόβλημα. Συνέτιζε με καλοσύνη την κόρη της ή μερικές φορές της έλεγε πώς να αποφεύγει την τιμωρία για τα μικροπαραπτώματά της. Ο πατέρας της ήταν εκείνος που θύμωνε εύκολα. Η μητέρα της ήταν η απαλή ανάσα αέρα που έσβηνε τις σπίθες του πριν προλάβουν να γίνουν φλόγες. Αλλά τώρα η μητέρα της έμοιαζε σαν να ήθελε να ανάψει μια φωτιά και να χρησιμοποιήσει τις κάρτες για προσάναμμα.

«Τις βρήκα στην κοσμηματοθήκη σου», είπε η Τέλα. «Συγγνώμη. Δεν ήξερα ότι ήταν κακές».

«Δεν πειράζει». Η μητέρα της πέρασε το χέρι της πάνω από τις μπούκλες της Τέλα. «Δεν ήθελα να σε φοβίσω. Αλλά ούτε εγώ θέλω να αγγίζω αυτές τις κάρτες».

«Τότε, γιατί τις έχεις;»

Η μητέρα της έκρυψε τις κάρτες μέσα στη φούστα του φορέματός της πριν τοποθετήσει την κοσμηματοθήκη σε ένα

ψηλό ράφι δίπλα στο κρεβάτι, όπου η Τέλα δε θα μπορούσε να τη φτάσει.

Η Τέλα φοβήθηκε ότι η συζήτηση είχε τελειώσει – όπως αναμφίβολα θα είχε γίνει με τον πατέρα της. Αλλά η μητέρα της δεν αγνοούσε τις ερωτήσεις που της έκαναν οι κόρες της. Όταν το κουτί ήταν πλέον σε ασφαλές σημείο, η μητέρα της κάθισε στο χαλί δίπλα στην Τέλα.

«Εύχομαι να μην είχα βρει ποτέ αυτές τις κάρτες», ψιθύρισε, «αλλά θα σου πω γι' αυτές αν ορκιστείς να μην αγγίξεις ποτέ ξανά αυτή την τράπουλα, ή κάποια άλλη τράπουλα σαν αυτή».

«Νόμιζα ότι είχες πει στη Σκάρλετ κι εμένα να μην ορκιζόμαστε ποτέ».

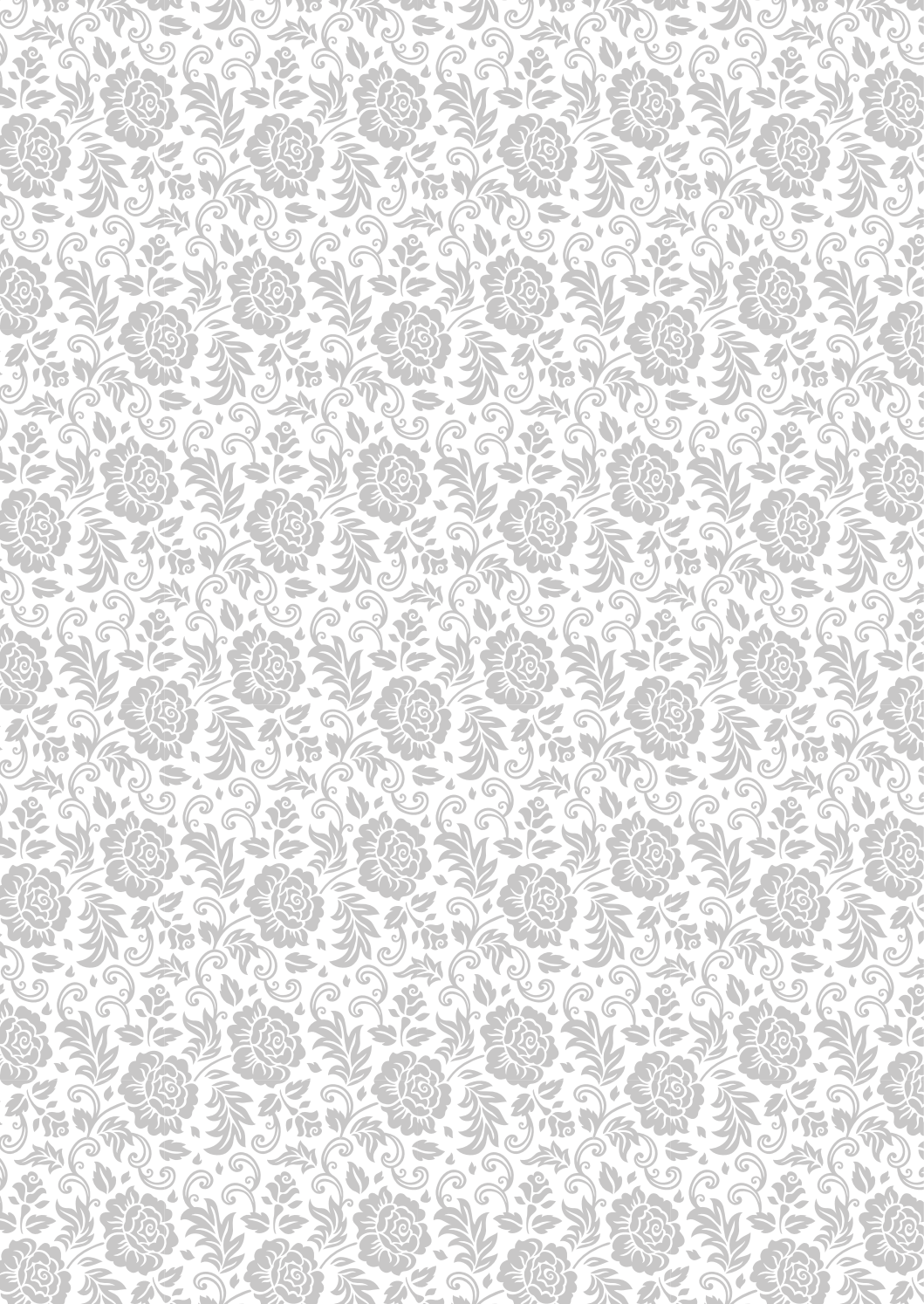
«Αυτό είναι διαφορετικό». Μια γωνία του χαμόγελου της μητέρας της επέστρεψε, λες και ετοιμαζόταν να αποκαλύψει στην Τέλα ένα ξεχωριστό μυστικό. Πάντα έτσι ήταν: όταν η μητέρα της επέλεγε να επικεντρώσει την πολύτιμη προσοχή της μόνο στην Τέλα, έκανε την Τέλα να νιώθει σαν να ήταν ένα αστέρι και ο κόσμος γυρνούσε μονάχα γύρω της. «Τι σου έλεγα πάντα για το μέλλον;»

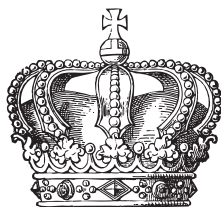
«Κάθε άτομο έχει τη δύναμη να γράψει το δικό του μέλλον», είπε η Τέλα.

«Ακριβώς», είπε η μητέρα της. «Το μέλλον σου μπορεί να είναι όποιο επιθυμείς. Όλοι έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε το δικό μας πεπρωμένο. Όμως, γλυκιά μου, αν παίξεις με αυτές τις κάρτες, δίνεις στις Μοίρες που απεικονίζονται μέσα τους την ευκαιρία να αλλάξουν το μονοπάτι σου. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούν Τράπουλες του Πεπρωμένου, παρόμοιες με εκείνη που μόλις άγγιξες, για να προβλέπουν το μέλλον, και όταν ένα μέλλον έχει προβλεφθεί, αυτό το μέλλον γίνεται ένα ζωντανό πράγμα, και θα παλέψει πολύ σκληρά για να πραγματοποιηθεί. Γι' αυτό δε θέλω να αγγίξεις ποτέ ξανά αυτές τις κάρτες. Κατάλαβες;»

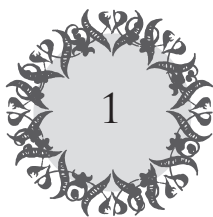
Η Τέλα κατένευσε, αν και στην πραγματικότητα δεν καταλάβαινε· ήταν ακόμα στην τρυφερή ηλικία στην οποία το μέλλον φάνταζε πολύ μακρινό για να είναι αληθινό. Επίσης, πρόσεξε ότι η μητέρα της δεν είπε ποτέ από πού προήλθαν οι κάρτες. Και αυτό έκανε τα δάχτυλα της Τέλα να σφιχτούν λίγο πιο δυνατά γύρω από την κάρτα που κρατούσε ακόμα στο χέρι της.

Πάνω στη βιασύνη της να μαζέψει την τράπουλα, η μητέρα της Τέλα δεν πρόσεξε την τρίτη κάρτα που είχε αναποδογυρίσει η Τέλα. Εκείνη που κρατούσε ακόμα. Το Άρακλ. Η Τέλα την έκρυψε προσεκτικά κάτω από τα σταυρωμένα της πόδια καθώς είπε: «Ορκίζομαι να μην αγγίξω ποτέ ξανά μια τέτοια τράπουλα».

ΙΣΛΑ ΝΤΕ ΛΟΣ
ΣΟΥΕΝΙΟΣ

Η Τέλα δεν επέπλεε πια. Βρισκόταν στο νωπό έδαφος, νιώθοντας ότι δεν είχε καμία σχέση με το φωτεινό, αστραφτερό πράγμα που ήταν το προηγούμενο βράδυ. Τότε που το ιδιωτικό νησί του Λέτζεντ εξέπεμπε χρυσοκίτρινο φως, γεμάτο μαγεία και θαύματα, μαζί με ένα ίχνος απάτης. Ένας θελκτικός συνδυασμός. Και η Τέλα τον είχε απολαύσει. Κατά τη διάρκεια του πάρτι για το τέλος του Κάραβαλ, είχε χορέψει έως ότου οι παντόφλες της είχαν λεκιαστεί από το χορτάρι και είχε πιει αφρώδες κρασί από ψηλά ποτήρια έως ότου ένιωθε ότι επέπλεε.

Αλλά τώρα βρισκόταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρύο, σκληρό έδαφος του δάσους.

Χωρίς να τολμάει να ανοίξει τα μάτια της, βόγκηξε και τίναξε κομμάτια της φύσης από τα μαλλιά της, ενώ ευχόταν να μπορούσε να ξεφορτωθεί εξίσου εύκολα κάποια από τα άλλα απομεινάρια της χτεσινής νύχτας. Τα πάντα βρομοκοπούσαν ξεθυμασμένο αλκοόλ, πευκοβελόνες και λάθη. Ένωθε μια φαγούρα και ένα μυρμήγκιασμα στο δέρμα της, και το μόνο χειρότερο πράγμα από τη ζαλάδα της ήταν το πιάσιμο στην πλάτη και στον λαιμό της. Γιατί της είχε φανεί έξυπνη η ιδέα να κοιμηθεί έξω;

«Αχχ». Κάποιος βόγκηξε με τον παραπονεμένο ήχο ενός ατόμου που είναι στα πρόθυρα να ξυπνήσει.

Η Τέλα άνοιξε τα μάτια της, κοίταξε στο πλάι και μετά έκλεισε τα βλέφαρά της αμέσως. *Μα τους βρόμικους αγίους.*
Δεν ήταν μόνη.

Ανάμεσα στα πανύψηλα δέντρα και στην άγρια πρασινάδα του εδάφους του δάσους, η Τέλα είχε κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά για αρκετή ώρα ώστε να δει ένα κεφάλι με σκούρα μαλλιά, μελαψό δέρμα, έναν καρπό με μια ουλή, και το χέρι ενός αγοριού με το τατουάζ ενός μαύρου τριαντάφυλλου. Ο Ντάντε.

Όλα όσα είχαν συμβεί επέστρεψαν στο μυαλό της σε ένα ποτάμι από θολές αναμνήσεις: η αίσθηση των έμπειρων χειρών του Ντάντε πάνω στους γοφούς της· τα φιλά του στον λαιμό της, στο σαγόι της, μετά στο στόμα της καθώς τα χείλη τους απέκτησαν οικειότητα.

Τι στην κόλαση σκεφτόταν;

Φυσικά, η Τέλα ήξερε πολύ καλά ποιες ήταν οι σκέψεις της κατά τη διάρκεια του πάρτι των ηθοποιών του Κάραβαλ το προηγούμενο βράδυ. Ο κόσμος είχε τη γεύση της μαγείας και της λάμψης των αστεριών, των πραγματοποιημένων ευχών και ονείρων, και ωστόσο κάτω από όλα αυτά, ο θάνατος εξακολουθούσε να καλύπτει τη γλώσσα της Τέλα. Όση σαμπάνια κι αν έπινε, ή όσο ζεστή κι αν γινόταν η ατμόσφαιρα από τον χορό, η Τέλα εξακολουθούσε να τρέμει από την παγερή ανάμνηση του πώς ένιωσε όταν πέθανε.

Το άλμα της από το μπαλκόνι του Λέτζεντ δεν ήταν μια πράξη απελπισίας· ήταν ένα άλμα πίστης. Αλλά μόνο για μια νύχτα δεν ήθελε να σκεφτεί αυτό ή το γιατί είχε σημασία. Ήθελε να γιορτάσει την επιτυχία της, να ξεχάσει όλα τα άλλα. Και ο Ντάντε ήταν ο τέλειος τρόπος για να κάνει και τα δυο. Ήταν ελκυστικός, μπορούσε να είναι γοητευτικός, και είχε περάσει πάρα πολύς καιρός από τότε που την είχε φιλήσει κάποιος. Και, μα τους αγίους, ο Ντάντε ήξερε πώς να φιλάει.

Με άλλο ένα βογκητό, τεντώθηκε δίπλα της. Το μεγάλο

του χέρι προσγειώθηκε πάνω στη μέση της, ζεστό και σταθερό, και πολύ πιο δελεαστικό από όσο θα έπρεπε να είναι.

Η Τέλα είπε στον εαυτό της ότι έπρεπε να δραπετεύσει πριν ξυπνήσει εκείνος. Αλλά ακόμα και κοιμισμένος, ο Ντάντε ήταν τόσο καλός με τα χέρια του. Πέρασε αφηρημένα τα δάχτυλά του κατά μήκος της σπονδυλικής της στήλης ως τον λαιμό της, και χώθηκαν τεμπέλικα μέσα στα μαλλιά της κάνοντας την πλάτη της να κυρτώσει.

Τα δάχτυλά του έμειναν ακίνητα.

Η ανάσα του Ντάντε ξαφνικά έγινε αθόρυβη με έναν τρόπο που έλεγε στην Τέλα ότι πλέον είχε ξυπνήσει.

Καταπίνοντας μια βλαστήμια, η Τέλα σηκώθηκε βιαστικά από το έδαφος και απομακρύνθηκε από τα ακίνητα, επιδέξια δάχτυλά του. Δεν την ένοιαζε αν την είδε να φεύγει στα κρυφά· αυτό θα ήταν πολύ λιγότερο άβολο από το να ανταλλάξουν βεβιασμένες αβρότητες πριν ένας από τους δυο βρει την τόλμη να προβάλλει μια δικαιολογία και να φύγει βιαστικά. Η Τέλα είχε φιλήσει αρκετούς νεαρούς άντρες και ήξερε ότι δεν μπορούσε να πιστέψει στα λόγια ενός αγοριού ακριβώς πριν ή ακριβώς μετά το φιλί. Και έπρεπε στ' αλήθεια να φύγει.

Μπορεί οι αναμνήσεις της Τέλα να ήταν θολές, ωστόσο δεν μπορούσε να ξεχάσει το γράμμα που είχε λάβει πριν τα πράγματα αποκτήσουν ενδιαφέρον με τον Ντάντε. Ένας ξένος, με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από τον μανδύα της νύχτας, είχε βάλει ένα σημείωμα στην τσέπη της και είχε εξαφανιστεί πριν προλάβει εκείνη να τον ακολουθήσει. Ήθελε να ξαναδιαβάσει το μήνυμα αμέσως, αλλά με τόσα που χρωστούσε στον φίλο που το είχε στείλει, δεν πίστευε ότι θα ήταν πολύ σοφό. Έπρεπε να επιστρέψει στο δωμάτιό της.

Νωπό χώμα και αιχμηρές πευκοβελόνες χώνονταν ανάμεσα στα δάχτυλά της καθώς άρχισε να απομακρύνεται. Θα πρέπει να έχασε τις παντόφλες της κάπου, αλλά δεν ήθελε να σπαταλήσει χρόνο ψάχνοντάς τες. Το δάσος ήταν χρωματι-

σμένο με ένα απαλό φως και αντηχούσε βαριά ροχαλητά και μουρμουρητά, που έκαναν την Τέλα να σκεφτεί ότι εκείνη και ο Ντάντε δεν ήταν τα μοναδικά άτομα που είχαν λιποθυμήσει κάτω από τα αστέρια. Δεν την ένοιαζε αν κάποιος από αυτούς την έβλεπε να απομακρύνεται στα κρυφά από το όμορφο αγόρι, αλλά δεν ήθελε να το πουν στην αδελφή της.

Ο Ντάντε είχε φερθεί με κακία στη Σκάρλετ κατά τη διάρκεια του Κάραβαλ. Δούλευε για τον Λέτζεντ, επομένως ήταν μόνο ένας ρόλος – αλλά παρόλο που το Κάραβαλ είχε τελειώσει, ακόμα ήταν δύσκολο να διαχωρίσει την πραγματικότητα από τη φαντασία. Και δεν ήθελε να πληγωθεί άλλο η αδελφή της, επειδή η ίδια είχε επιλέξει να διασκεδάσει με ένα αγόρι που είχε φερθεί με τόση κακία στη Σκάρλετ κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.

Ευτυχώς ο κόσμος παρέμενε κοιμισμένος καθώς η Τέλα έφτασε στην άκρη του δάσους, και μετά, στο σπίτι του Λέτζεντ με τους πυργίσκους.

Ακόμα και τώρα, που το Κάραβαλ είχε τελειώσει επισήμως, και όλα τα κεριά και τα φανάρια μέσα ήταν σβηστά, η έπαυλη φωτιζόταν ακόμα από ένα μαγευτικό πορτοκαλί φως, φέρνοντας στο μυαλό της Τέλα κόλπα που έχουν παραμείνει κρυμμένα.

Μέχρι χτες, αυτό το κτήμα περιείχε ολόκληρο τον κόσμο του Κάραβαλ. Οι μεγάλες ξύλινες πόρτες του είχαν οδηγήσει τους επισκέπτες σε κομψά μπαλκόνια καλυμμένα με βαριές κόκκινες κουρτίνες, που περιέβαλλαν μια πόλη φτιαγμένη από κανάλια, δρόμους που σκέφτονταν μόνοι τους και παράξενα μαγαζιά γεμάτα μαγεία. Αλλά στο σύντομο διάστημα μετά το τέλος του παιχνιδιού, το σπίτι με τους πυργίσκους είχε συρρικνωθεί σε μέγεθος και η εφήμερη χώρα των θαυμάτων που κρυβόταν μέσα στους τοίχους του είχε εξαφανιστεί, αφήνοντας πίσω της μόνο τα κομμάτια που κανονικά θα ανήκαν σε ένα μεγαλοπρεπές σπίτι.

Η Τέλα ανέβηκε την πιο κοντινή σκάλα. Το δωμάτιό της ήταν στον δεύτερο όροφο. Με μια στρογγυλή γαλάζια πόρτα, ήταν εύκολο να το βρει. Επίσης, ήταν αδύνατο να μην προσέξει τη Σκάρλετ και τον Τζούλιαν, που στέκονταν δίπλα της, αγκαλιασμένοι σαν να είχαν ξεχάσει πώς να πουν τη λέξη *αντίο*.

Η Τέλα χαιρόταν που η αδελφή της είχε επιτέλους χαθεί μέσα σε λίγη ευτυχία. Η Σκάρλετ άξιζε κάθε χαρά στην Αυτοκρατορία, και η Τέλα έλπιζε ότι θα κρατούσε. Είχε ακούσει ότι ο Τζούλιαν δεν είχε τη φήμη του γυναικά, δε συνέχιζε ποτέ τις σχέσεις μετά το Κάραβαλ, και μάλιστα δεν ήταν καν μέρος του ρόλου του να μείνει με τη Σκάρλετ αφότου την έφερε στο νησί του Λέτζεντ. Αλλά έβγαζε το ψωμί του λέγοντας ψέματα, γι' αυτό η Τέλα δυσκολευόταν να τον εμπιστευτεί. Ωστόσο, καθώς το ζευγάρι στεκόταν εκεί αγκαλιασμένο, με τα κεφάλια τους ακουμπισμένα, έμοιαζαν σαν τα δύο μισά της ίδιας καρδιάς.

Τα μάτια τους παρέμειναν καρφωμένα μεταξύ τους όταν η Τέλα πέρασε αθόρυβα δίπλα τους για να μπει στο δωμάτιό της.

«Αυτό είναι ναι;» μουρμούρισε ο Τζούλιαν.

«Πρέπει να μιλήσω στην αδελφή μου», είπε η Σκάρλετ.

Η Τέλα σταμάτησε μπροστά στην πόρτα. Θα ορκιζόταν ότι το γράμμα στην τσέπη της ξαφνικά έγινε βαρύ, σαν να ανυπομονούσε να διαβαστεί ξανά. Αλλά αν ο Τζούλιαν είχε μόλις ζητήσει από τη Σκάρλετ αυτό που έλπιζε η Τέλα, τότε η Τέλα έπρεπε να λάβει μέρος σε αυτή τη συζήτηση.

«Για ποιο πράγμα θέλεις να μου μιλήσεις;» τους διέκοψε η Τέλα.

Η Σκάρλετ αποτραβήχτηκε από τον Τζούλιαν, αλλά τα χέρια του παρέμειναν τυλιγμένα γύρω από τη μέση της, πλεγμένα ανάμεσα στις κόκκινες κορδέλες του φορέματός της, δείχνοντας ότι προφανώς δεν ήταν έτοιμος να την αφήσει. «Ζήτησα από την αδελφή σου να έρθετε και οι δυο μαζί μας στη

Βαλέντα για τα εβδομηκοστά γενέθλια της αυτοκράτειρας Ελανταίν. Θα γίνει άλλο ένα Κάραβαλ και έχω δύο εισιτήρια». Ο Τζούλιαν της έκλεισε το μάτι.

Η Τέλα χαμογέλασε πονηρά στην αδελφή της. Σ' αυτό ακριβώς έλπιζε. Παρόλο που ένα κομμάτι του εαυτού της ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει τις φήμες που είχε ακούσει την τελευταία εβδομάδα. Το Κάραβαλ λάμβανε χώρα μόνο μία φορά τον χρόνο, και δεν είχε ακούσει ποτέ να γίνονται δυο αγώνες σε τόσο σύντομο διάστημα. Αλλά η Τέλα σκέφτηκε ότι ακόμα και ο Λέτζεντ έκανε εξαιρέσεις για την αυτοκράτειρα.

Η Τέλα συνέχισε να κοιτάζει την αδελφή της με ελπίδα. «Απορώ που με ρωτάς καν!»

«Νόμιζα ότι δε σου άρεσε η Ημέρα της Ελανταίν επειδή επισκιάζει τα γενέθλιά σου».

Η Τέλα κούνησε σκεπτική το κεφάλι της σαν να συλλογίζόταν την απάντησή της. Οι πραγματικοί λόγοι που ήθελε να πάει δεν είχαν καμία σχέση με την Ημέρα της Ελανταίν, παρόλο που η αδελφή της είχε δίκιο· όσο καιρό η Ελανταίν ήταν αυτοκράτειρα της Μεσημβρινής Αυτοκρατορίας, τα γενέθλιά της αποτελούσαν γιορτή, ήταν η Ημέρα της Ελανταίν, η οποία γιορταζόταν για μια ολόκληρη εβδομάδα με πάρτι και χορούς, με τους κανόνες να γίνονται πιο ελαστικοί και τους νόμους να παραβιάζονται. Στο νησί της Τρίσντα όπου μεγάλωσαν τα κορίτσια, γιόρταζαν τα γενέθλια μόνο μία μέρα, την τριακοστή έκτη μέρα της Εποχής Βλάστησης, αλλά και πάλι επισκιάζε τα γενέθλια της Τέλα, που είχε την ατυχία να πέφτουν την επόμενη μέρα.

«Αξιίζει να επισκεφτούμε τη Βαλέντα», είπε η Τέλα. «Πότε φεύγουμε;»

«Σε τρεις μέρες», απάντησε ο Τζούλιαν.

Η Σκάρλετ σούφρωσε τα χείλη της. «Τέλα, πρέπει να το συζητήσουμε πρώτα».

«Νόμιζα ότι πάντα ήθελες να πας στην πρωτεύουσα, να

δεις όλα τα αρχαία ερείπιά της και τις άμαξες που πετάνε στον ουρανό, και αυτό θα είναι το πάρτι του αιώνα! Τι άλλο έχουμε να συζητήσουμε;»

«Για τον κόμη».

Το καφετί δέρμα του Τζούλιαν έγινε γκρι.

Ίσως το ίδιο να έκανε και το πρόσωπο της Τέλα.

«Ο κόμης μένει στη Βαλέντα, και δεν πρέπει να σε δει», είπε η Σκάρλετ.

Η Σκάρλετ ήταν η υπερβολικά προσεκτική αδελφή, αλλά η Τέλα δεν την αδικούσε γι' αυτή την επιφύλαξη.

Ο Κόμης Νίκολας ντ'Αρσί ήταν ο πρώην μνηστήρας της Σκάρλετ, τον οποίο ο πατέρας της είχε κανονίσει να παντρευτεί. Πριν από το Κάραβαλ, η Σκάρλετ τού έγραφε γράμματα, αλλά πίστευε ότι ήταν ερωτευμένη μαζί του. Πίστευε, επίσης, ότι ο κόμης θα προστάτευε εκείνη και την Τέλα – μέχρι που η Σκάρλετ τον γνώρισε κατά τη διάρκεια του Κάραβαλ και διαπίστωσε τι ελεεινό άτομο ήταν.

Η Σκάρλετ δικαιολογημένα ανησυχούσε για τον κόμη. Αν ο πρώην μνηστήρας της Σκάρλετ ανακάλυπτε ότι η Τέλα ήταν ζωντανή, θα ειδοποιούσε τον πατέρα τους – που πίστευε ότι η Τέλα ήταν νεκρή – και θα κατέστρεφε τα πάντα.

Αλλά επίσης θα κατέρρεαν όλα αν η Τέλα δεν πήγαινε με τον Λέτζεντ και τους ηθοποιούς του στη Βαλέντα, την πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας. Μπορεί να μην της δόθηκε η ευκαιρία να ξαναδιαβάσει το γράμμα από τον φίλο της, αλλά ήξερε τι ήθελε και δε θα του το έδινε ποτέ αν χωριζόταν από τον Λέτζεντ και τους ηθοποιούς του.

Κατά τη διάρκεια του Κάραβαλ, η Τέλα δεν ήταν απολύτως σίγουρη για το ποιος δούλευε για τον Λέτζεντ. Όμως, όλοι οι ηθοποιοί του θα βρίσκονταν στο πλοίο για τη Βαλέντα – ίσως να ήταν και ο ίδιος ο Λέτζεντ στο πλοίο, δίνοντάς της την ευκαιρία που χρειαζόταν να πάρει επιτέλους το μοναδικό πράγμα που ζητούσε ο φίλος της.

«Ο κόμης είναι τόσο απορροφημένος στον εαυτό του, που το πιθανότερο είναι ότι δε θα με αναγνώριζε ακόμα κι αν τον πλησίαζα και του έδινα ένα χαστούκι», είπε η Τέλα. «Συναντηθήκαμε μόνο για μια στιγμή, και δεν ήμουν ιδιαίτερα περιποιημένη».

«Τέλα—»

«Ξέρω, ξέρω, θέλεις να σοβαρευτώ», τη διέκοψε η Τέλα. «Δεν προσπαθώ να σε ειρωνευτώ. Γνωρίζω πολύ καλά τον κίνδυνο, αλλά δε νομίζω ότι πρέπει να τον φοβόμαστε. Θα μπορούσαμε το ίδιο εύκολα να χαθούμε σε ένα ναυάγιο, αλλά, αν αφήσουμε αυτόν τον φόβο να μας σταματήσει, δε θα φύγουμε ποτέ ξανά από αυτό το νησί».

Η Σκάρλετ έκανε μια γκριμάτσα και γύρισε στον Τζούλιαν. «Θα σε πείραζε να αφήσεις την αδελφή μου κι εμένα μόνες για ένα λεπτό;»

Ο Τζούλιαν απάντησε στο αυτί της Σκάρλετ, πολύ χαμηλόφωνα για να ακούσει η Τέλα. Ό,τι κι αν είπε έκανε τη Σκάρλετ να κοκκινίσει. Μετά έφυγε και το στόμα της Σκάρλετ σφίχτηκε σε μια γραμμή καθώς εκείνη και η Τέλα μπήκαν στο δωμάτιο της Τέλα.

Μέσα υπήρχαν παντού πεταμένα πράγματα. Κάλτσες ξεπρόβαλλαν από τα συρτάρια μιας σιφονιέρας πάνω στην οποία υπήρχαν καπέλα, ενώ μια σειρά από κάπες, φορέματα και μισοφόρια σχημάτιζαν ένα μονοπάτι ως το κρεβάτι της, το οποίο ήταν φορτωμένο με μια ετοιμόρροπη στοίβα από γούνες που είχε κερδίσει στα χαρτιά.

Η Τέλα ήξερε ότι η Σκάρλετ τη θεωρούσε τεμπέλα. Αλλά η Τέλα είχε μια θεωρία: Ήταν εύκολο να ψαχουλέψει κανείς τα τακτοποιημένα δωμάτια χωρίς να τον πάρουν χαμπάρι, επειδή ήταν πολύ απλό να τοποθετήσει προσεκτικά τα πράγματα εκεί ακριβώς όπου ήταν. Αντίθετα, ήταν δύσκολο να ξαναδημιουργήσει κάποιος την ίδια ακαταστασία. Με μια ματιά, η Τέλα μπόρεσε να δει ότι κανείς δεν ήταν αρκετά γενναίος για να

απλώσει χέρι στην προσωπική της καταστροφή. Τα πάντα έδειχναν ανέγγιχτα, παρόλο που τώρα υπήρχε ένα επιπλέον κρεβάτι, που η Τέλα φαντάστηκε ότι θα πρέπει να εμφανίστηκε με κάποιο μαγικό τρόπο, ή πιθανότατα να το μετέφεραν επάνω για την αδελφή της.

Η Τέλα δεν ήξερε για πόσο καιρό θα τους επέτρεπαν να μείνουν στο νησί. Ένωθε ανακουφισμένη που δεν τις είχαν πετάξει έξω αμέσως, παρόλο που, αν τους είχαν κάνει έξωση, ίσως η Σκάρλετ να ήταν πιο αποφασισμένη να ταξιδέψει στη Βαλέντα. Αλλά η Τέλα δεν ήθελε να νιώσει η αδελφή της αναγκασμένη να κάνει κάτι· έλπιζε ότι η Σκάρλετ θα το επέλεγε από μόνη της. Παρόλο που η Τέλα μπορούσε να καταλάβει την απροθυμία της αδελφής της. Η Τέλα είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια του τελευταίου παιχνιδιού. Αλλά αυτό το είχε αποφασίσει η ίδια, ήταν για καλό λόγο, και δε σχεδίαζε να πεθάνει ξανά. Ήταν το ίδιο φρικτό για την Τέλα όσο και για τη Σκάρλετ. Και υπήρχαν ακόμα τόσο πολλά πράγματα που η Τέλα ήθελε –και έπρεπε– να κάνει.

«Σκαρ, το ξέρω ότι πιστεύεις ότι δεν ήμουν σοβαρή εκεί έξω, αλλά νομίζω ότι πρέπει να αρχίσουμε να είμαστε περισσότερο ευτυχισμένες και λιγότερο σοβαρές. Δε λέω ότι πρέπει να λάβουμε μέρος στο Κάραβαλ, αλλά θεωρώ ότι πρέπει τουλάχιστον να πάμε στη Βαλέντα με τον Τζούλιαν και τους άλλους. Ποιο είναι το νόημα όλης αυτής της ένδοξης ελευθερίας αν δεν τη χαιρόμαστε; Ο πατέρας μας θα κερδίσει αν συνεχίσουμε να ζούμε σαν να είμαστε παγιδευμένες κάτω από τις βαριές του γροθιάς».

«Έχεις δίκιο».

Η Τέλα σκέφτηκε ότι μάλλον παράκουσε. «Είπες ότι έχω δίκιο;»

Η Σκάρλετ έγνεψε καταφατικά. «Έχω βαρεθεί να φοβάμαι συνεχώς». Εξακολουθούσε να ακούγεται αγχωμένη, αλλά το πιγούνι της τώρα υψώθηκε με κάτι που έμοιαζε με αποφασιστι-

κότητα. «Θα προτιμούσα να μην παίξω το παιχνίδι ξανά, αλλά θέλω να πάω με τον Τζούλιαν στη Βαλέντα. Δε θέλω να παγιδευτώ εδώ όπως μας παγίδεψε ο πατέρας μας στην Τρίσντα».

Η Τέλα ένιωσε ένα κύμα υπερηφάνειας. Στην Τρίσντα, η Σκάρλετ ήταν προσκολλημένη στον φόβο της, λες και αυτός θα την κρατούσε ασφαλή, αλλά η Τέλα μπορούσε να δει ότι η αδελφή της προσπαθούσε να απελευθερωθεί από αυτόν. Πραγματικά είχε αλλάξει κατά τη διάρκεια του Κάραβαλ.

«Είχες δίκιο χτες το βράδυ, όταν με ενθάρρυνες να δώσω στον Τζούλιαν άλλη μια ευκαιρία. Χαίρομαι που πήγα στο πάρτι, και ξέρω ότι θα το μετανιώσω αν δεν πάμε μαζί του. Αλλά», πρόσθεσε η Σκάρλετ, «αν πάμε στη Βαλέντα, πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα προσέχεις. Δεν μπορώ να σε χάσω ξανά».

«Μην ανησυχείς. Το ορκίζομαι». Η Τέλα πήρε με μια σοβαρή έκφραση τα χέρια της αδελφής της και τα έσφιξε. «Αγαπάω την ελευθερία μου πάρα πολύ για να την αφήσω. Και, όσο είμαστε στην πρωτεύουσα, θα φροντίσω να φοράω πάντα φορέματα με έντονα χρώματα ώστε να είναι αδύνατο να με χάσεις».

Το στόμα της Σκάρλετ τραβήχτηκε ελαφρώς προς ένα χαμόγελο. Η Τέλα έβλεπε ότι η αδελφή της προσπαθούσε να το πολεμήσει, αλλά μετά μεταμορφώθηκε σε ένα μελωδικό γέλιο. Η ευτυχία έκανε τη Σκάρλετ ακόμα πιο όμορφη.

Η Τέλα άρχισε να χαχανίζει μαζί της έως ότου τα χαμόγελά τους έγιναν ίδια, λες και οι ανησυχίες ήταν πράγματα που αφορούσαν άλλους ανθρώπους. Ωστόσο, η Τέλα δεν μπορούσε να ξεχάσει το γράμμα στην τσέπη της, το οποίο της θύμιζε ένα χρέος που έπρεπε να αποπληρωθεί και μια μητέρα που έπρεπε να διασωθεί.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΕΙ,
ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΕΙ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΕΙ.

Αφού παρασύρθηκε στον μαγικό κόσμο του Κάραβαλ, η Ντονατέλα Ντράγκνα κατάφερε να δραπετεύσει από τον πατέρα της και να σώσει την αδελφή της, Σκάρλετ, από έναν καταστροφικό κανονισμένο γάμο. Τα κορίτσια θα έπρεπε να το γιορτάζουν, αλλά η Τέλα, απελπισμένη, είχε κάνει μια συμφωνία με έναν εγκληματία, και αυτό που του χρωστάει δεν έχει καταφέρει ποτέ κανείς να το βρει: το αληθινό όνομα του Άρχοντα του Κάραβαλ, Λέτζεντ.

Ο μοναδικός τρόπος για να ανακαλύψει την ταυτότητα του Λέτζεντ είναι να κερδίσει το Κάραβαλ. Έτσι η Τέλα ξαναπαίρνει μέρος στο θρυλικό παιχνίδι – και καταλήγει στο μονοπάτι του δολοφονικού διαδόχου του θρόνου της αυτοκρατορίας, σε μια καταδικασμένη ιστορία αγάπης και σε έναν ιστό από μυστικά. Αν δεν μπορέσει να εκπληρώσει τη συμφωνία και να δώσει το όνομα του Λέτζεντ, θα χάσει όλα όσα αγαπάει, ίσως ακόμα και τη ζωή της· αλλά αν κερδίσει, ο Λέτζεντ και το Κάραβαλ θα καταστραφούν για πάντα.

Καλώς ήρθες στο

ΚΑΡΑΒΑΛ

Το παιχνίδι μόλις ξεκίνησε.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 22821